

Raskunfte og almindelige Høns, som kun have givet en Indtægt af 11 Rbd. Der synes altså virkelig at være Anledning til, dersom dette er rigtigt, aldeles at glemme den finantstellige Side af Sagen; men jeg vil aabenbart tilstaae, at, selv om der var et Tab af 9000 Rbd. aarlig, saa troer jeg dog, at de Herre Medlemmer burde bringe dette Offer, ikke alene paa Grund af de nærværende Omstændigheder, men ogsaa paa Grund af det Rigtige i, at have denne Told i det Hele. Det er ganske vist, som min ærede Collega anførte, at vi nærmest ere bragte til dette Forslag ved de nærværende Omstændigheder; men det er jo de ærede Medlemmer nofsom bekendt, at vi her i Landet ikke kunne glæde os til en rig eller endog god Høst paa de sædvanlige Frembringelser, men vi have dog den Trøst, at disse Producter ere overordentlig dyre, og at Landet i det Hele maa glæde sig ved denne Dyrtid, skjøndt det ingenlunde kan nægtes, at det for mangfoldige Menneſker heri Landet er en Byrde, og at Mindretallet lider under Dyrtiden, medens Fleertallet af Befolkningen i Landet staaer sig vel derved. Der som man nu var istand til ved en Forholdsregel som denne — jeg er fuldkommen enig i, at det er kun ved saadanne simple fornuftige Veie, at det kan gaae igjennem — at bøde noget paa den dyre Tid paa de almindelige Livsforødenheder, saa troer jeg ikke, at vi skulle lade os affrække af de, om jeg tør kalde dem, smaa Betænklichkeiten, som der kunde være ved at gaae ind derpaa. Jeg har ikke gjort mig nogen overdreven Forestilling om den Gavn, man strax skulde spore af vort Forslag, men det er en bekendt Sag, at hvor Porten er aaben for alle den Slags Frembringelser fra Landet, hvor der ingen Gise og Told betales, der kommer slige Artikler ganske anderledes rask frem og fra Kanter, hvorfra man mindst tænker, end hvor man er belempret med en om end ringe Told. Man behøver blot at see hen til hvad Udlandet, jeg tænker her ved paa det Land, som ligger os nærmest, nemlig Skaane, som engang har hørt til Danmark, men som desforvære ikke længer hører dertil, vil kunne levere af saamange Producter, som ganske ligne spore egne, naar det er ganske

almindelig bekendt, at de frit kunne indføres her. Det er, som den ærede Finantsminister sagde, neppe tænkeligt, at der kunde være nogen Skade ved at gaae ind paa det Væsentligste af dette Forslag, derimod troer jeg, at der kan være nogen Gavn derved, ja, jeg kan ikke engang tænke mig nogen Skade derved for Møllere og Bagere. Jeg troer virkelig ikke, at disse Folk selv, naar de tænke et Dieblit efter, ville have det Mindste at indvænde derimod, og det forekommer mig, at et Land, som vort, ikke burde have Tanke af Told paa hvad der hedder Korn, Kjød, Smør og deslige, thi selv om vi ikke behøve det, og selv om Priserne ikke bleve formindskede ved Indførelsen fra fremmede Lande, saa bør vi give Anledning til, at den allerfrieſte Handel kan finde Sted dermed. Jeg skal ikke opholde mig videre derved paa Sagens nærværende Standpunkt, da det synes, at den ærede Finantsminister er tilbøielig til ikke at modsætte sig Sagens Fremme, ligesom jeg haaber, at Thinget er ligesaa villigt til at fremme den, og maaskee, om det behøves, foretage nogle enkelte Rettelser derved. Det var mig hjært at høre af den ærede Finantsminister ved denne Anledning, at vi ikke have det Allermindste at befrygte med Hensyn til de Forslag, der komme fra uforstandige Folk om Udsøfelsesforbud, Udsøfelsestold og deslige, det glæder mig at høre, at han hylde de samme Principer, som han gjorde mig den Ære at meddele mig i 1847, og naar den ærede Finantsminister var saa god at tale om, at jeg nok havde nogen Fortjeneste, saa vil jeg gjengælde denne Anerkjendelse med den Bemærkning, at Finantsministeren ogsaa dengang havde en stor Fortjeneste derved, at han hindrede Kongen i detmindste directe at blande sig i Landets Kornhandel. At det kun blev en enkelt Fortjeneste for den ærede Finantsminister, kan jeg ikke Andet end beklage, jeg tilstaaer, at jeg havde en dobbelt.

Nosøvn: Det er ganske rigtigt, som den ærede Finantsminister bemærkede, at jeg ved denne Sag har taget mit Udgangspunkt fra den Foranstaltning, som Regjeringen traf i December 1846, og ikke fra den, som blev truffen den 26de April 1847. Jeg anseer det for det Rigtigste, at slige Foranstaltninger